

90 ára føðingardagurin í Klaksvík var eitt plettskot

Veðrið var so gott, sum tað ikki ber til at rokna við, at tað skal vera, og klaksvíkingar og gestirnir hjá teimum drukku 4.200 koppar av kaffi og te umframt alt tað, sum Føroya Bjór hevði at bjóða

ØREI JOÁNNES HANSEN
MYNDIR: JAN MÜLLER

Klaksvíkin hevur latið seg í aftur gerandishamin. Hátíðardámarin er goymdur burtur, og vinnulív og heimalív er við at finna aftur til tað dagliga, samstundis sum skúlarnir gera klárt til í komandi viku at taka ímóti teimum, sum fara undir eitt nýtt skúlaár.

Veðrið er eisini komið aftur í sítt vanliga lag. Hóast fleiri framsýningar vóru á 90 ára føðingardags skránni sunnudagin, so var formligi endin leygarkvöldið, og morgunin eftir var veðrið í einari meiri vanligari útgávu, enn tað hevði verið hátíðardagarnar. Sum tað leið út á fyrripartin seig mjørkin seg um Borðoyarnesháls, Hálfjall, Halgafelli, Klakkin, Oyrafjall, Kjølun og Kunoyarnes, fram ímóti middegi kendist úr honum, og út á seinnapartin regnaði.

Fyri tey, sum leygardagin høvdu latið hoyggj vera hoyggj og í staðin luttóku í veitsluhaldinum í Klaksvík var tað sjálvandi harmuligt, at terrin ikki skuldi halda sær, men tey flestu mundu hugsa við sær sjálvum, at tað var nú heppið, at veðrið skuldi arta sær soleiðis, sum tað gjørdi fríggjadagin og serliga leygardagin.

Tølini tala

Leygarmorgunin bjóðaði Klaksvíkar býráð øllum til ein kopp av kaffi, te, øl, sodavatn og vinabreyð í Nólsoyar Páls gøtu. Borðið var 80 metrar langt, og í góðveðrinum møtti ein ør-

grynna av fólki upp. Bæði klaksvíkingar í Klaksvík og teir, sum búleikast aðra staðni, men sum ikki hava gloymt røturnar. Viðhvørt ivaðist tú í, hvat samband hesin og handan høvdu við Klaksvíkina og í hvussu so er í einum føri togaði gesturin koyrikortið úr lumm-anum fyri á tann hátt at stað-festa, at føðistadurin var Klaksvík og tað í 1957!

Í Leirvík var ein ørgrynna av bilum, sum stóðu har í vikuskiftinum. Og Dúgván fæddi fleiri bilar og ferðafólk um Leirvíkshædd, enn teir gjørdi í vikuni rúndum ólavskóna.

Í fyrstu vikuni av av august ferðadust 6.300 fólk við Dúgvuni og bilatalið var 2.000. Bara 7. august ferdu teir 1.252 ferðafólk.

Hvussu nógv fólk var til morgunmatar hjá býráðnum er ilt at meta um, men tað vóru omanfyri tvey túsund og kanska væl fleiri omanfyri tað talið.

Føroya Bjór skonkti jolly og pylsnarøl, men vit hava ikki frætt, hvussu nógv rann úr teirra tunnum. Bakaríð hjá Símunari syrgdi fyri kaffi, te og vinabreyði, og tað gekk, so segði hann – sum heitt breið!

3.200 koppar av kaffi vórðu skonktir, eitt túsund te koppar, og 4.400 stykki av vinabreyði, sum í alt vóru trý hundrað metrar til longdar. 15 fólk syrgdu fyri at nakað var á borðunum alla tíðina, og fimm stóðu støðugt og bryggjaðu kaffi.

Útsýningur og útsýningurverstan eru vinmenn við klaksvíkingar. Veðrið

var so mikið gott hesa løtuna fyrripartin leygardagin, at tú sást ongan frakka ella jakka, og fleiri gingu hvít-klædd og tosaðu, skemtaðu og hugnaðu sær.

Poul Schlúther sást millum gestirnir. Hann tókst lítið nervaður av, at illa staddi konservatívi flokkur-in nú hevur heitt á hann um aftur at taka við leiðsluni (tað vil hann ikki). Hann heilsaði upp á nógv fólk, og tá býráðsformaðurin pres-

enteraði ein kendan klaksvíking, Franklin Ziska, fyri honum sum svág hjá Háku-ni Djurhuus, sála, fyrrverandi løgtingsmanni, løgmanni og fólkatingsmanni fyri fólkaflakkin, helt Franklin fyrri, at Hákun var stoltur av at vera svágur hansara!

Grøvin í fortið og nútíð

Leygardagurin var allur sum hann var ein dyrdar-

dagur.

Inntil klaksvíkingar í desember í 1974 fingur svimjihøll var vanligt at leita sær út í Grøv um sumrnar. Tey, sum nú eru miðaldrandi og eldri enn tað, minnst Pól Juul í Grótinum sum umsjónarmann. Hann plagdi at máta hitan, og tað var veldugt, tá hann boðaði frá, at nú var vatnið fimtan stig ella meiri enn tað.

Seinnapartin leygardagin var tónleikur og sangur av

øllum hugsandi slagi úti í Grøv, og fólkaeingið var so stórt, sum tað ongantíð hevur verið áður. Smábørnini hugnaðu sær í ánni, og tey vaksnu kokkaðust, prátaðu og undraðust yvir, at áin ikki er stórri, enn hon er, og at hyljarnir báðir, sum frá fyrst í øldini og sjeiti ár fram vóru karmarnir um alla svimjiundirvising í Klaksvík, ikki eru stórri, enn teir eru. Fyri triati og fyrati árum síðani tókst tað at vera nógv víðari til veggja og djúpari niður á botn, enn tað nú visti seg at vera!

Vorðið sum fyrrverkari
Endahátíðarhaldið í Christianskirkjuni var akkurat so tignarligt og hátíðarligt, sum tað skuldi vera.

Nýggja Klaksvíkskórið sang, og Jógván Lützen, formaður í mentunarnevndini hjá býráðnum, heilsaði mannfjöldini og útlendsku gestunum, sum fóru av aftur landinum sunnudagin og í gjár. Nýggi sóknarpresturin í Klaksvík, Hens Eiler Hammer, las biblíutekstin, og nýggi viðareisipresturin, Meinhard Bjartalíð, stjórnaði kórinum, har helmingurin er manning úr 17 sangarum, sum aftur eru úr sangkórinum í Betesda.

Orgulkonserten var góð, men hon tókst kanska í so drúgv hjá fólki, sum er í hátíðarhaldi.

Finalan var í Akursmørk. Millum lítið og einki av druknum fólki var at siggja og hoyra, og onkur helt fyrri, at fullasti og mest trillrundi í Klaksvíkini hesa dyrdarløtuna var málin. Hann stóð spegilsblankur og rundur yvir Borðoyarvík og smiltist oman yvir fróðligu mannfjöldina, sum sang í felagi, bæði á føroyskum og hinum norðurlendsku málunum – hetta mundi vera fyrsta ferðin at tey flestu vóru við til at syngja danska tjóðsöngin á tamb (hann telur fyra vers).

Rosinan í pylsundinum var fyrrverandi, sum kommunan hevi rindað, og sum skótarnir enn eina ferð skipaðu fyri. Litur og ljóð var meiri, enn tað nakrantíð hevur verið, og tað bar væl til at sammata tað við tað, sum sæst í Tivoli í Keypmannahavn.

Veðrið var so mikið klárt, stílt og friðfult, at himmalin stóð í ljósum loga, og krúroykurin mundi ikki farið burtur.

Frágera vakurt, tignarligt og hátíðarligt. Um tíggu ár er hevur Klaksvíkar kommuna hundrað ára føðingardag, og stóðst, sum teir lögdu á 90 ára føðingardags haldinum ger at krøvini til haldið um tíggu ár eru stór!

Mett verður at ímillum 4 og 5.000 fólk vóru framvið í Nólsoyar Páls gøtu og fingur sær upp í munnin av onkrum góðum í góðveðrinum leygardagin. So nógv Wvianarbreyð varð etið, at tað svarar til góðar 300 metrar!

